

MAGYAR NEMZETI VÍZÖZÖN

A 35. SZÁMLA

Mindent elárasztó vízben (változatos felhőszakadásokban és monoton verítékemben) gázolok törzskocsmám felé, abban a szilárd hitben, hogy végre előadhatom meghökkentően eredeti elgondolásomat a Magyar Mámor drámairodalmáról, azon belül is egyik legfurcsább, ám alig valaki (kivéve SPIRÓ GYÖRGY és nemrég elhunyt dramaturg barátom, SZEKÉR ANDRÁS) által ismert üde leheletű bohózatáról, CSEPREGHY FERENC *A vízözön* című NOÉ-drámájáról, mely igen csak aktuális lehetne a jelenlegi magyar kormány elemkörtani elemzésében, mely rezsím az úgynevezett vizes vébé révén kívánja a saját maga által elképzelt és megerőszkolt Európájába becsatornázni és behajózni önmagát, kijelentve, hogy ez lesz „minden idők legnagyobb, leglátványosabb megnyitója”, mintegy kárpótlási vizes jegy gyanánt az „álomgyilkosok” révén lemészárolt olimpiáért, minek kormányzati örömeire valóságos vízözönnel lepte meg a fővárosnak az olimpiától elbitangolt közönségét, és hogy az élménysport teljes értékű legyen, minden létező közlekedési útvonalat le-el-bezárt az egyszerűen csak közlekedni vágyó magyar emberek előtt. Szóba került állítólag, hogy a metró alagútjait (ha már másra amúgy sem használhatók) ugyancsak vízzel árasztják el, így éjszaka is vidáman csápolva – azaz úszva – lehet majd eljutni Pestről Budára (vagy viszont); és aki munkába igyekszik, az a szájában tartva, mint NAGY LÁSZLÓ a szerelmet, viszi majd át céges laptopját a túlsó partra. Ám két kábelt nem sikerült megfelelően összedugni, így ezt a tervet elvetették, pedig az alagútba, a netán

a fővárosba látogató külföldiek előtt ideiglenesen már beköltöztették a magyar politikai „Ki nevet a végén” vezető plakátját. Az élmény valóban teljes: az Országház érckakasairól is toronyugrók bukfenceznek a vízbe; a szinkronúszók egy ütemben haladnak a HÉV-vel és poétikus karokkal integetnek a farkukat behúzó civileknek; a buszok és villamosok ajtaján víz dől ki a megállókba, „és megfulladunk, ha majd emberek hangja szólít”; a szelídített vízilovak és közmunkások által vontatott díszdereglyén érkezik majd a jelenlegi magyar miniszterelnök és a jelenlegi magyar celebsűrhe a megnyitóra; és amikor mindezt átgondolom, egy ismert hungarozsidó milliárdos arcképevel díszített vízilabda repül el a fejem fölött, és azon kapom magam, hogy szinte már a néhai rossz író, ám annál hatásosabb pamfletista SZABÓ DEZSŐ vértolulósos modorában fogalmazok, és csak akkor lépek némileg túl e szellemi kocsmán, amikor bezuhánok törzskocsmám ajtaján, hogy megtartsam döntőnek ígérkező előadás-sorozatomban nyitányát a Magyar Mámor és a Magyar Bohém történelmi alakváltásairól.

De ugyan ki lenne képes szavakba önteni meglepetésemet, amikor azt kell látnom, hogy egy poharakkal szépen megrakott asztal előtt NEMETSCHÉK áll, és széles mozdulatokkal csapolja egy földön terpeszkedő, süldőmalac-méretű hordóból a vizet, miközben így szónokol: – Bár kissé megkésve érkeztem ide, hiszen Wien városában június 23-án rendezték az úgynevezett *Trink'wassertag* ünnepséget, mely a bécsi ivóvíz dicséretét zengi, dallal-táncsal, ahogy az ebben a *singende-klingende* városban dukál. De nekünk, hamisítatlan

bécsi gyerekeknek meg is van az okunk a büszkeségre, hiszen amikor a mostani rekkenő hőségben például Róma városában egyre-másra zárják el a nyilvános kutak csapját, nálunk már 900 ingyenes ivókút áll a hozzánk látogatók rendelkezésére. És amint azt Önök is bizonyára tudják, az első nagy vízvezeték-rendszert, mely a hűvösen tiszta források remek minőségű vizét szállította Bécsbe, FERDINÁND császár építtette ki az 1830-as években, és aztán a mi FERENC JÓSKÁNK adta át 1873-ban a bécsi világhírállításon az I. Bécsi hegyiforrás-vízvezeték (I. Wiener Hochquellwasserleitung), mely majdnem 100 kilométer hosszú kigyóra nyúlt. Csoda, hogy a Rax és egyéb hegységek isteni tisztaságú vize még ma is ott csobog a bécsi lakásokban, így aztán ne csodálkozzanak, hogy egyáltalán nem is vásárolok ásványvizet, ugyan minek is tennem, amikor a lakásom csapjából, TÁLTOS uram, bartóki tisztaságú forrásvíz zubog be fogam kerítésén, hogy aztán hús mesékkel nyugtassa gyomromat. És most, íme, egy kis hordónyi a nedűből, járuljatok hozzám és fogyasszátok! És azt remélem, FILOLÓGUS uram, mint Wien városának nagy ismerője és barátja szintén elismeri, hogy ma kétségtelenül vizes nap van, amikor tartózkodnunk kell az alkoholos tartalmú italok fogyasztásától.

– Tartózkodni?! – kiált fel a FIZETŐPINCÉR szűrt vadkanként, mint ZRÍNYI. – És akkor ki fog itt fogyasztani? „Hasonlatossá lettem a sírba szállókhhoz; olyan vagyok, mint az erejét vesztett ember. Körülvettek engem, mint a vizek egész napon; együttesen körülöveztek engem” (*Zsoltárok*, 88:5 és 18). Vízét prédikálnak és vizet isznak?! És ki fizeti meg az én költségeimet?!

– Ugyan már, kocsmáros uram. Miért kéne tartózkodnunk? Hol van ez megírva? A Könyvben biztosan nem. Mert mit mond a *Zsoltárok*, 18:17 passzusa az Úr szabadító karjáról? „Lenyúlt a magasból és felvett engem, és kivont engem a nagy vizekből...” És miért kéne tartózkodnunk egyébként is?! *Ezeknek?*! – üti fel fejét a SZTAREC vodkás pohara mélyéből, és mutatóujjával felfelé bök. – Csak mert *ezek* teljes gátálatlansággal öntik önökre, magyarokra a legigazabb és egyetlen valós magyarra maszkírozott vízfejük öszszes zagyalékát? A sport egyébként is az emberiség alja tevékenysége, ráadásul valóban a nép ópiuma és illetéknéppen valláspótlék. Plusz, különösen manapság a lopott pénz áramlásának leginkább rejtett csatornája. Hogy is írja MIHAIL BAKUNYIN? Így: „Mindennél lopnak és pénzért törvénytelenések sorát követik el, Franciaországban és Angliában is, Németországban ugyancsak. De Oroszországban, ha nem tévedek, sokkal többet, mint más államokban. Ám Nyugaton a tolvaj ritkán bújhat le, mert ezer szem figyel, és könnyen leleplezi. Oroszországban viszont előfordulhat, hogy mindenki ismeri a tolvaj gazembert, az

elnyomót, a törvény lábballal tipróját, mindenki ismeri, de mindenki hallgat, mert fél”, hölgyeim és uraim! – hömpölyög tovább a SZTAREC. – Mert fél! Mert retteg! Mert a felettesek is hallgatnak, mert ők is félnek. Helyettesítsék be Oroszország helyébe a maguk jelenkori országának nevét, és máris megkapják a le-sújtó, ámde felettebb igaz végeredményt. És ilyen közegben szinte lehetetlen elkerülni, hogy ne váljék tolvajjá az ember. Mivel mindenki lop körülötte, a szokás neki is természetévé válik, és ami eleinte bűnnek, megvetendő tettetnek, netán szégyennek számított, az teljesen természetessé, szinte hétköznapivá lesz. Másodsor, folytatja BAKUNYIN, az alárendelt maga is kénytelen valami ajándékot vagy sápot adni a feljebbvalójának. Végül – és ez is roppant lényeges mozzanat – folytatja a MIHAIL BAKUNYIN-om, azért is tolvaj szarháziává válik a becsületesnek született ember, mert ha valaki a fejébe veszi, hogy megmarad a tisztesség ösvényén, akkor a társai, főnökei meggyűlölik, lenézik vagy kigúnyolják; először kikiáltják csodabogárnak, különcnek, összeférhetetlennek, végül élhetetlen idiotának, és ha semmit sem változik az illető, már rá is sütik a liberális, a szabadgondolkodó bélyegét; míg teljesen el nem tapossák, és el nem söprik az útjukból, és egyáltalán a föld színéről. A lopás, a törvénytetés az elnyomások különféle formája él és virul Oroszországban, akár az ezerkarú polip – verhetik, vagdoshatják, soha nem pusztul el. Helyettesítsék be most...

– Na, de ennyi elég is – jelenti ki a maga higgadt hangján a VÁNDORFILOZÓFUS. – Látom, kegyed minden gond nélkül átvettél tőlem a behelyettesítés módszerét. De kérem, ne alkalmazza mechanikusan. Mindamellet persze egyetértek önnel a sport és a pénz kapcsolatának elemzésében, és mivel semmiképpen sem szeretnék sportszerű életmódot folytatni, magam is rendelnék inkább egy finomabb whiskyt, de örömmel kortyintok mellé egy pohárával a remek bécsi vízből.

– Csatlakozunk mi is örömmel – susogja SZABÓ ERVINNÉ – azzal egy kisebb korsóval odalép NEMETSCHKEK és a hordója elé, hogy csábos hangon nyilazza rá kérdését: – *Aber, mein Bester*, hol kérik az éji homályban bécsi meghívása? Hiányzik. Szeretnénk látni, hol helyezkedett el, hogyan él a váratlanul nyakába hullott örökségből a hosszú, gyámságban töltött évek hányattatásai, törődései után, kívánnánk egy pohárával üríteni a Wienben nyilván virágba borult külső és belső egészségére. Már hónapok óta lebeg az ügy, mi több, tántorog.

– *Lieber spät als nie* – mondja somolyogva NEMETSCHKEK. – Még nem jött el az én órám... Még nem ütötte el FILOLÓGUS uram.

– Helyes, csak mértékkel, *mein lieber Herr*, NEMETSCHKEK uram – veszi át a szót a VÁNDOR-

FILOZÓFUS. – Látom, magának *eindeutig* jót tett Wien, hiszen maguknak, magyaroknak egyébként sosem volt erősségük a mértékek tartása. – Kint tombol a kánikula, a maguk úgynevezett közszolgálati csatornájának riportere a magyar mámor nevében holtrészegen jelentkezik be egy halászléfőző versenyről, és azt olvasom, hogy a jelenlegi magyar forrásminiszter a birkapörkölt-olimpiáson szónokolt, és azt bizonygatta a Magyar Mámorról, hogy ez:...

De mielőtt idézhetne jegyzeteiből, SZABÓ ERVINNÉ felcspaja céges, a Magyar Művészeti Alkotóháztól kapott könyvtárosi laptopját, és már olvassa is: „Mélyen és magvasan kulturális dolog, több száz éves agyar hagyomány, és tulajdonképpen benne van minden, ami a kultúrához tartozik, mert ugye benne van... Ugye, előtte illik egy tiszta forrásból eredő pálinkát meginni, úgyhogy benne van a... , utána meg egy pohár bort, vagy kettőt, vagy hármat... , úgyhogy benne van a borkultúra is. Tulajdonképpen, ha továbbmegyünk az emberi magasforrások minisztréliumának, ugye, egész portfóliója benne van, mert dejszen azt a kibaszott vaslábst emelgetni, ugye 40 kiló, az sport. Az is benne van, aztán még mi is van nálunk? Ja, oktatás. Az izé... szoktatásügy is benne van, mer há' tovább kell adni a receptet a következő gennyerációnak, évszázadokon keresztül és át. Mi marad még? Egészségügy. Hát ugyebár, aki jól étkezik, az nem lesz beteg. Aki rosszul fal, az meg gyorsan hal, ahogy a költő mondja, ami mégis kultúra, vagy mi. Mert annak a fal adja a másikat. Ugye, és akkor azt meg kell gyógyítani. Gyergyógyítani. Úgyhogy az egészség is része a birkagyőzfesztiválnak. Akkó' maradtak még az egyházi ügyek, de a papok jól imádkoztak, mert szép idő van, szóval meg is van az egész csoportfóliója a minisztréliumnak, minimisztréliumnak...”

– És én még a ROLLING STONES-t vártam ide – nyög fel a TÁLTOS, és azzal felhörpinti harmadik fröccsét.

– Helyette viszont kapott egy kövér négert... – röhög a SZTAREC.

– Meg azt, hogy *fuck you*... mondom jégkocka-hideg hangon. – De sokkal irtóztatóbb az egész. Olyannyira...

– Olyannyira – vág belém a ma különösen habzó TÁLTOS, miközben felhörpinti negyedik fröccsét –, hogy ide valami radikálisabb javallat kell. Mégpedig egy vizes performance, mely ARANY JÁNOS *Hidavatás* című örökbecsű költeményének felhasználásával újjáavatná a különféle rendszerekben bemocskolódott hídjainkat. Álljanak elő az önkéntes öngyilkosok, és a magyar közszolgálati televízió által élőben közvetített adásban ugorjanak a Margit hídról a vízbe, jelképes halálukkal úgyszólván megtisztítva a hidat és vizet. És már hallom is a szónoklatot:

„Egy híd avatására gyűltünk össze ma itt. Ünnepeles akarás és magasztos szándék vezettette ma ide sitetős lépteinket, az előttünk daliás-egyszerű pompájában nyújtózó, már régóta rólunk álmódó HÍD újjáavatásának gondolata. Célunk immár nemes, óhajunk egyenes, döntésünk találkozik a mostanában boldogan öntudatára és önerejére ébredő nemzet alulról szerveződő össznépi érzelmeivel; vagyis nem a léha szóvirágok délibábos görögtűzijátékának színpompás varázs-szőnyegét kívánjuk most az Önök országépítésben már kissé fáradt lábai elé teríteni; nem is a hübelebalázsoló nagyotmondás matyóhímzés-tarka szónokiasságának hétmérföldes mellékmondataival kívánjuk elzsongítani az Önök némi kurucos göggel egyre magasabbra emelkedő fejét; bár tudván tudjuk és hiszvéen hiszszük, hogy e zöldmoha-szakállas, nagyapóhátú, bölcs brummogású híd nagyon is rászorgálna dicséretünkre. Újjá kell avatnunk e Hidat, mert az elmúlt rendszerben bepizkolódtak, bemocskolódtak történelmi kopásai, eleink lábnyomát újrataposta sok-sok hívatlan, közénk tolakodó idegen láb, őseink karfáját becéző simogatása elrongyolódott, elhasználódott idegen kéznyomok átizzadt fogdosásai alatt. Újjá kell lépkednünk tehát bárdolatlanul megszenteltelenített köveit, újjá kell simogatnunk tehát idegen tenyerek foltos érintéseit. Vajha terebélyesedne országos mozgalom-má mostani szerény kezdeményezésünk! Vajha újjáavatódna összes hidunk!”

– Csakhogy ezt nem maga vizionálja, TÁLTOS uram, hanem idézi, vagyis lopja, mint TOLDI a vendégoldalt, vagyis a vendégszöveget, mégpedig KOMPOLTHY ZSIGMOND 1992-es performance-forgatókönyvéből, melynek alapján Gyulán, a szabadtéri játékok keretében valóban újjáavattak egy mintegy három méter hosszú hidat MÁTÉ GÁBOR és SCHLANGER ANDRÁS rendezésében – jelentem ki határozottan, és még két deci rizlinget hígtok a bakfisan pajk' bécsi vízzel.

– Lebuktunk, FILOLÓGUS uram – mondja le-sütött szemmel SZABÓ ERVINNÉ. – Bevallom, én találtam a szöveget a neten, az uram csak megtanulta. Csak magának akartunk kedveskedni, ha már mostanában úgy elfeledték...

– Ami dicséretes dolog, különösen ennyi alkohol után – felelem. – De ha rajtam múlna, nem ezt a szöveget, hanem SZABÓ DEZSŐ hörgését üvöltetném hangszórókon át a jelenlegi kormány tagjainak és híveinek, és egyáltalán az egész ország fülébe, ama pamfletjét zengetném a sportcsatornákon, melyet az 1936-os berlini olimpia alkalmából írt. Nem rokonszenvezem a szerzővel, de ezúttal kénytelen vagyok meghajolni előtte, hiszen már az írás kezdete is felér egy halom vizes lepedővel: „Ez év augusztusában csodálatos boldogságözön szakadt Pannónia szibbadtságaira. Az ezeréves Hunnia néni, egyesítve a delirium tremens,

a Vitus-tánc és a tavaszi csókra gerjedt kecske minden örjöngő mozdulatát, felemelt szoknyával, hisztérikus visításokkal táncolt egy még nem látott arányú karnevált. A tömegek, mint márciusi szaglásra gyűlt kutyák fajfenntartásra gyűlt arccal verődtek össze a rádió hangszórói köré; a házak szélnek bontották zászlóhajukat s a Kettős Kereszt és a Mógén Dove cvikipuszit tangózott az egybezuhogott szívek fölött.”

– Ez már döfi! – üvölti a SZTAREC. – Erre igyunk egy kis vodkás vizet. Ha most augusztus helyébe behelyettesítik júliust, Pannónia helyébe pedig... De szerintem értik, mire gondolok...

– Annál is inkább, mivel a Führer, mint júliusban a jelenlegi magyar miniszterelnök, augusztusban ugyancsak elrendelte, hogy az olimpia idejére távolítsák el a zsidóellenes plakátokat Berlin utcáiról – mondja NEMETSCHÉK. – De ez persze merő véletlen.

– Persze, az – mondom a jéghideg vízzel teli pohárral a kezemben. – Mint a továbbiak is: „ez a veszett testkultusz: tatárjárás a kultúra ellen s az általános kultúra gyors fokozatú leromlását jelenti. A tömegek tízezrei nem a könyvhöz, nem a Bartók-Kodály bemutatókhoz, a gondolat és szépség csodáihoz csődülnek, hanem a szuszogáshoz, a lihegéshez, a kupánvágáshoz. A közélet, a történelem izombarokk vad Olympiászává válik”.

– Úgy van! – üvölti NEMETSCHÉK. – Nesze neked bartóki tiszta forrás!

– Miért neki? – üvölti a TÁLTOS. – Nekem! Nekünk!

Én meg folytatom: „És hiába a könny, a jajgatás. A boks, a rúgás, a lihegés, a kupánvágás korszakot alkotó örömei, mint elhújasodott henteslegények el-

állják Hungária füleit. És nem nyúl kihúzó kéz a halál vak özönében fuldoklók felé. Dögöljenek meg, ha nem tudnak élni. Hiszen még vízipólózni sem tudnak. Nem azóta durvult el eddig ismeretlen mértékben a közéleti harc és maga a nemzetközi politika is, amióta a közélet aranyásói, gengszterei, analfabéta kalandorai a sportéletből szakadnak a nemzetek nyakába? És az odacsődülő száz és százezernyi tömegek a sportkéj roppant onániájában a rúgásra, öklözésre, megfojtásra felkergetett vér gyilkos szádizmusával feszülnek a végső eltiprás felé. Ó, a keresztény vallás-erkölcsi alapon nyugvó társadalom kiöklözi, kitapossa, kitiporja a Szelíd Krisztust a csókból fakadó ember gyermekéből”.

– És pénz dolgában sem álltunk rosszul, már akkor sem – mondja SZABÓ ERVINNÉ, és már olvassa is a képernyőjéről: „Hány kis magáncsatornát lehet fúrni ahhoz a pénzzuhataghoz, mely ebből az egyetemes sport-ámokfutásból egybeverődik! Már pedig: a telt kassza mindenek fölött döntő érv”.

– Lopnak és mindig is lopni fognak – harsogja a SZTAREC, amikor hangját túlzengi a magyar tűzijáték kirobbanása, és a magyar giccsfénytengerben a bűnös Budapest egére pimaszul felszikrázik fölöttünk a lézerfáklyákból összeálló nemzetiszínű üzenet: *Fizesetek! Ez a 35-ik, pontosan 3,5 milliárdra rúgó számla!*

■ ■ ■

Bán Zoltán András (1954): irodalmár. Csont András néven zenei írásokat is publikál. Korábban a *Beszélő* és a *Magyar Narancs* szerkesztője. Legutolsó kötete: *Giccs, Kalligram*, 2016.

N O È
V E N D É G
L Ö J E